

Slaktereika

Khold

Han sitter og venter på offer, visitt,
sitter bak bleke ruter.
Han venter på ubudne, fremmede skritt,
venter på nabofolk, futer.

Bakom står eika mot vinterblå måne
som gjenvandret, sort monument.
Lemleste, utslette, henrette, håne,
vandringsmann som bekjent.

Hengt etter bena med ståltråd og hamp
i Slaktereika i brynet.
Den mørkegrå kvelden, spor etter kamp,
det dødsdømte, blodige synet.

Kuttet for å blø,
hengt for å tørke.
Dømt til å dø
i blendende mørke

Han møter deg stille ved grånet port
med slakterkniv i morken slire.
Du vises med faste fakter bort,
han preger og merker reviret.

Eika står sortmalt og evig,
prydet med kropper og død.
Stendig, uvisnelig, evig,
kontraster mot råtnende kjød.